

Soproni találkozás

VVL RIVALDA

A lombok sárgulását követve, október közepén az emberi életút őszéről mutattak be darabot Sopronban. A Kései találkozás című romantikus történetben két idősödő, gazdag múltú, ám jelenleg magányos ember talál egymásra egy tengerparti szanatóriumban. A darab kérdése: mennyire történik ez időben?

A premier kapcsán a két szereplőt, Piros Ildikót és Huszti Pétert fagattuk, először a darabválasztásról.

A cikk a 3. oldalon folytatódik →

Soproni találkozás

(folytatás az 1. oldalról)

– Elhatároztuk négy éve, amikor elkezdtünk a soproni színházban dolgozni, hogy érdekes, szép történeteket mesélünk el a helyi nézőknek: drámákat, tragédiákat, vígjátékokat – kezdte Huszti Péter. – Arbuzov darabja férfi és nő viszonyáról szól, amiről Karinthy mondta: hogyan is érthetnék meg egymást, hiszen mindkettő mást akar: nő a férfit, a férfi a nőt. Ebben a megható és egyszerre mulatságos történetben is nagy viták során történik meg az egymásra találás, orvos és női betegek között. A szerepek egyidősek velünk, túl vannak az életük derekán. Reméljük, azt érzik majd a nézők is, mint mi, alkotók, milyen kár hogy nem korábban találkoztak.

– Milyen korosztály a célközönsége az előadásnak?

– Huszti Péter: Valószínűleg ez a történet elsősorban a felnőtteket érinti meg.

– Piros Ildikó: A darab érdekessége, hogy a szereplők visszamenőleg elmesélik egymásnak az életüket. Roppant izgalmas a két múlt kibontakozása – így egy történetből rögtön sokszemélyes darab születik, képbe kerülnek korábbi férjek, és egy felejtetetlen feleség, gyerekek, felelevenedik sok régi, fontos helyszín.

– Hogyan lehet kétszemélyes művet nagyszínpadon előadni?

– P.I.: Hozzánk hasonlóan, a díszlettervező is többet gondolt arról, hogy ez egy kamaradarab, nagyon szép játékeretet álmódott meg nekünk – ám ennek részletei maradjon meglepetés a közönség számára.

– Olvassuk a színlapon, Tolnay Klári és Mensáros László legendás, 1977-es előadásának ajánlják a mostani színpadra állítást.

– H.P.: Mindketten nagyszerű kollegáink, sőt barátaink voltak a Madách Színházban, évtizedeken

keresztül játszottunk együtt. Biztos vagyok benne, hogy az emléküket, a szellemüket velünk lesz minden alkalommal, amikor játszunk a Kései találkozást.

– Pimasz módon, az Önök találkozását szabad feleleveníteni?

– P.I.: Ó, menjünk vissza száz évre...? A mi megismerkedésünk színpadon történt, 1969-ben. Huszti Péter már négy éve játszott főszerepeket a Madáchban, amikor én bekerültem oda főiskolásként. Érdekesség, hogy pont Kerényi Imre rendezte azt az előadást is, ráadásul az is egy orosz darab volt. Mondhatjuk tehát: az egy korai találkozás volt, ez pedig egy kései.

– Milyen előnyei és hátrányai vannak annak, hogy nemcsak a színpadon, hanem a magánéletben is ilyen „közeli ismerősei” egymásnak?

– P.I.: A mostani munkában kifejezetten előnyös: a közös emlékeket jól tudjuk használni, és persze a sok év alatt nagyon meg is tanultunk együtt gondolkozni. Ez ugyanúgy igaz a rendezőnkre is, mint ahogy előbb említettük, több mint négy évtizede dolgozunk együtt.

– Otthon, családi körben folytatódik a munka?

– H.P.: A gondolkodás igen, de mindenkién csakis saját magában. A szerepét mindenkinek magának kell megszűlnie.

– Ha már életutakról és öregedésről beszélünk, kíváncsi vagyok, véleményük szerint meddig szabad egy színésznek színpadra állnia?

– H.P.: Amíg kedve van játszani, amíg érzi, hogy mondanivalója van. És persze, olyan állapotban van, hogy tudja, képes is azt elmondani. Egy percig sem tovább. Ezzel együtt, természetesen csak olyan szerepeket szabad vállalni, ami a színész korának megfelelő.

– P.I.: Egyszer kiírtam magamnak ezzel kapcsolatban egy édes

bölcsességet: „nem az a művészet, hogyan kell fellépni, hanem tudni, mikor kell lelépni a színről.” Valakinek sikerül utolsó pillanatáig színpadon maradnia. Tolnay Klári például 83 éves koráig képes volt illúziót kelteni, egy pénteki napon még játszottam vele, majd hétvégén szépen, csendben elaludt. Azt hiszem, ez Isten nagy adománya volt számára.

– A Kései találkozás címét megragadva, a sok évtizednyi Madách Színház után, hogyan kerültek Sopronba?

– H.P.: Gyönyörű korszak volt mindkettőnk életében az ott töltött négy évtized, aztán később profilt váltott a színház: ma musicaleket játszanak. Az ottani, egykori drámai színészek közül most nagyon sokan játszanak Sopronban.

– Avasson be: mi a feladata egy művészeti vezetőnek?

– H.P.: Mint ahogy a nevében is benne van, a színház művészi munkájának felügyelete, a darabválasztástól a szereposztáson át a bemutatókig. Az a célunk, hogy olyan költői-realista műveket találjunk, amelyek túl azon, hogy örömet szereznek, általuk kicsit másképp menjenek ki a nézők a színházból, mint ahogy bejöttek. Segítünk gondolkozni, önismeretet tanítani. Úgy érzem, nagyon értékes műveket tűzünk műsorra ebben az évadban is. Nagy büszkeségünk, hogy az elmúlt években talán Sopron mutatta be a legtöbb kortárs és klasszikus magyar drámát. Az élő szerzők közül sokan el is tudtak jönni hozzánk, köztük Müller Péter, Görgey Gábor és Csurka István.

– Az Ön elképzelése szerint milyen az eszményi színház?

– H.P.: Ízlésformáló – elsősorban az ifjúság nevelése terén. Hatalmas felelősség van rajtunk, színházcsinálókön. Arthur Miller mondta: a színház gyógyíthat, de ölhet is. Én világéletemben az előbbi híve voltam. A sírás, a nevetés, a gondolkodás és a csend mind jótékony hatású.

Csicsely Zoltán

